

Kristeligt Dagblad

KRONIK

DEBAT / KRONIK

Oplagt klimaløsning interesserer ikke grønne kirkefolk

05. dec 2009 00:00 Når et flertal af præsterne i folkekirken stemmer til venstre, skyldes det, at præster hører til det bestående samfunds ideologiske kernetropper. Derfor var de til det sidste enevældens mest trofaste støtter, og derfor er de i dag den bestående politiske korrektheds stærkeste støtter

Claus Thomas Nielsen

KORT FØR det seneste folketingsvalg i 2007 offentliggjorde Kristeligt Dagblad en meningsmåling om folkekirkepræsters politiske ståsted. Målingen viste, at 21 procent af præsterne planlagde at stemme på SF, 17,8 procent på Socialdemokraterne, 12,8 procent ville stemme radikalt, 10 procent ville stemme på Kristendemokraterne og 5 procent på Ny Alliance. Kristendemokraterne var dengang fordelingspolitisk en mellemting mellem SF og S og udlændingepolitisk på linje med De Radikale. Ny Alliance var fordelingspolitisk borgerlig, men udlændingepolitisk Radikale.

Det vil sige, at 65 procent af de danske præster fordelingspolitisk står til venstre for regeringen, medens 70 procent af de danske præster er modstandere af regeringens værdipolitik. Kun 2,5 procent af præsterne stemmer på Dansk Folkeparti, medens Dansk Folkeparti som bekendt er Danmarks største arbejderparti og støttes af 15 procent af befolkningen.

Og så er det jo, man kan spørge sig selv: Når folkekirken sådan organiseret begyndte at udtale sig om politiske spørgsmål, vil folkekirkens stemme mon så ikke komme til at afspejle dette ideologiske tilhørsforhold?

Og hvorfor er det overhovedet inter-essant gennem kirkeklokkernes bimlen eller gennem højtidelige resolutioner fra 10 statsansatte bisper at få at vide, at præster og bisper synes, at Danmark har en forkert og menneskefjendsk regering, at Danmark skal modtage flere flygtninge, eller at kirken i sin teologiske visdom er kommet frem til, at der højst bør være 350 kubikmeter CO2 ud af hver million kubikmeter atmosfære?

Det har de danske præsters foretrukne statsministerkandidat, Villy Søvndal, svaret på. Han udtalte i forbindelse med målingen til Kristeligt Dagblad:

"Det sociale arbejde og næstekærlighedsbuddet er jo centralt i kirken, hvad enten det så gælder i forhold til de hjemløse, misbrugerne og de udsatte børn herhjemme eller i forhold til vores ansvar over for verden generelt. Netop det er også nogle af SF's mærkesager, og derfor er det formentlig let for mange præster at identificere sig med SF."

Jeg har hørt flere præster sige nogenlunde det samme som Søvndal som forklaring på deres socialistiske holdninger: Det er næstekærlighedsbuddet, som gør præster venstreorienterede.

DET, SOM VILLY SØVNDAL og en del præster mener, er altså ikke blot, at SF'ere går mere ind for næstekærlighed end andre danskere, de mener også, at mennesker, som ikke stemmer på SF, er helt bevidste om, at de

går mindre ind for næstekærlighed end SF'erne. Ellers holder argumentationen jo ikke. Liberale mennesker har, må Villy Søvndal og en del præster mene, simpelt hen onde motiver. I det mindste en mere egoistisk livsholdning.

Men er det virkelig sandt, at liberale og konservative vælgere bekymrer sig mindre om hjemløse og udsatte end SF'ere? Går præster, der stemmer på borgerlige partier, mindre ind for næstekærlighed end socialisterne? Nej, det er naturligvis det reneste nonsens.

Hvor overraskende det end lyder for socialister, så stemmer ikke-socialistiske mennesker faktisk borgerligt, fordi de mener, at netop dét gavner deres medmennesker bedst. Og præster, der stemmer borgerligt, har på ingen måde sværere med at harmonere deres stemme med deres kristendom, end socialister har.

Når jeg går ind for en ultraliberal økonomisk politik og en stærk konservativ værdipolitik, er det, fordi jeg mener, at disse værdier gavner mine medmennesker, og især samfundets svageste, mest. Jeg mener for eksempel, at det på langt sigt er en frihedsmæssig, etisk og demokratisk katastrofe, at vi i dag er nået dertil i socialisme, at en eneste magt – nemlig staten – sidder på mellem 55 og 59 procent af bruttonationalproduktet, at to tredjedele af befolkningen i dag er på den samme lønningsliste, nemlig statens, og at det tilmed nu er staten, som for eksempel står for en betydelig del af vore børns værdimæssige opdragelse. Det er, tror jeg, den direkte vej til ufrihed og social, etisk og demografisk opløsning. Og især en katastrofe for de svageste i vores samfund. De stærke skal jo nok klare sig.

Men hvad er så årsagen til, at de fleste danske præster – i modsætning til deres kolleger ude i verden – stemmer socialistisk og ofte har mærkesager, der passer med den socialistiske venstrefløj? Hvorfor mente de fleste præster i 1970'erne, at kapitalismen skulle afskaffes og u-landene frelses gennem en socialistisk planøkonomi? Hvorfor støttede mange præster i 1980'erne den kommunistisk dominerede fredbevægelse? Og hvorfor går de i dag ind for, at energispørgsmålet skal løses gennem en ideologisk vækkelse og et gigantisk planøkonomisk eksperiment?

Jo, det gør de, vil sociologen kunne forklare, fordi de bliver socialiserede ind i den klasse, de tilhører, det vil sige gruppen af højtuddannede, statsansatte akademikere. Derfor er deres politiske holdninger gennemsnitligt set identiske med gymnasielærere, skolepsykologer, universitetsfolk, bibliotekarer og så videre.

Disse grupper er det bestående samfunds ideologiske kernetropper og derfor også de mest samfundskonserverende. Derfor var de til det sidste enevældens mest trofaste støtter, og derfor er de i dag den bestående politiske korrektheds stærkeste støtter.

Og derfor er de partier, som præster og gymnasielærere stemmer på, da også dem, som allermest aktivt går ind for, at vort samfund fortsætter ad den kurs, det er på. I 1960, hvor vi på mange måder allerede levede i et gennemreguleret samfund, udgik der årligt 24 bekendtgørelser fra staten om året. I 1980'erne steg tallet til 522, og i dag er det på 1141. En forøgelse på 5000 procent fra 1960 til i dag

DET SENESTE ER NU, at det gennem statslige forordninger er blevet forbudt, at jeg selv smører mine børn madpakker til børnehaven om morgenen. Staten forlanger nu, at jeg betaler for, at staten smører madpakken for mig. For staten ved naturligvis bedst, hvad mine børn har

behov for. Vanviddet turde være åbenbart.

Et stat, som mener, at befolkningens madvaner er dens ansvar, en sådan stat kender ingen grænser for sin magt. Den kender ingen forskel på Guds og kejserens rige. Men det gør præsterne åbenbart heller ikke. Og her må man sige, at klimaspørgsmålet kommer som sendt fra himlen. Her er virkelig en sag, der kan give anledning til et uendeligt antal love og cirkulærer, der skal regulere vores hverdag. Hvordan vi vælger at bo, hvordan vi transporterer os, hvilke madvarer vi foretrækker og så videre. For slet ikke at tale om behovet for opdragelse af de genstridige og økologisk uansvarlige masser.

At der skulle eksistere et ikke-ideologisk, liberalt svar på energispørgsmålet, et svar som ikke forhindrer kinesere og indere i at få endnu større glæde af den frie kapitalisme, end de allerede har, kan man slet ikke forestille sig. Men der er faktisk en sådan løsning. Den er der bare ingen i Danmark, der interesserer sig for.

Danmarks samlede energibehov, inklusive opvarmning, transport og så videre kunne ifølge Forskningscenter Risø dækkes af 10 moderne kernekraftværker. Den samme mængde energi ville ifølge Risø kræve 100.000 af de allerstørste vindmøller, hvilket er mere end to pr. kvadratkilometer dansk jord.

10 kernekraftværker ville altså, ifølge Risø, på én gang frigøre Danmark helt fra fossile energikilder og afhængighed af muslimske diktaturer. Og vi ville årligt spare 60 milliarder i energiudgifter, da kernekraft produceres til under det halve af både kul og vind. Hvis man derudover vil gøre gode gerninger, så kunne man jo bruge en lille del af disse penge til at bygge diger i Bangladesh.

Men den slags løsninger, som mindsker behovet for statsansatte smagsdommere og for planøkonomiske indgreb i den personlige frihed, nævnes ikke af de grønne kirkefolk. Ja, en sådan kapitalistisk og liberal løsning ville formentlig gøre hele klimaspørgsmålet ganske uinteressant for dem.

Claus Thomas Nielsen er sognepræst

Rosengården 14 • 1174 København K • Telefon: 33 48 05 00 • Abonnement: 33 48 05 05 • Annoncer: 33 48 05 00 • Send mail
© Kristeligt Dagblad - læs mere om ophavsret her • Beskyttelse af personoplysninger